

nævnet har udtalt, at det ikke kan godkende den fremsatte Paastand, men maa fastholde, at der stedsse bliver lagt Vægt paa de Lægeerklæringer, som maa anses for mest sagkyndige og vægtige, og hertil har et Flertal indenfor Invalideraadet sluttet sig, idet Flertallet afviser den fremsatte Kritik som ganske uberettiget; ved den lægelige Bedømmelse af de forelagte Rentesager bliver Afgørelserne truffet ud fra samtlige de i Sagen foreliggende lægelige Oplysninger. Et Mindretal indenfor saavel Nævnet som Raadet har derimod sluttet sig til den fremsatte Kritik. Paa det saaledes foreliggende har Ministeriet ikke fundet Grundlag for at foretage videre angaaende dette Spørgsmaal.

Med Hensyn til de økonomiske Virkninger af Forslaget skal man oplyse, at det i det væsentlige vil dreje sig om Merudgifter som Følge af den foreslaaede Forhøjelse af Enkeforsørgelsen, idet de øvrige Ændringer antages kun at ville medføre uvæsentlige Merudgifter. Forhøjelsen af Enkeforsørgelsen er nedenfor anslaaet til med det i Februar 1935 konstaterede Pristal at ville andrage en aarlig Merudgift af ca. 146 000 Kr., og de samlede Merudgifter i Hænhold til nærværende Lovforslag vil da næppe overstige 155 000 Kr. aarlig, hvorved det imidlertid maa tages i Betragtning, at Udgifterne til den sønderjyske Invalidforsørgelse paa Grund af Dødsfald m. v. aarlig formindskes.

Til de enkelte Ændringsforslag i Lovforslaget skal man herefter fremsætte følgende Bemærkninger:

Til § 1.

Det er efter den gældende Lovs § 21 a en Betingelse for at opnaa Enkeforsørgelse, at Manden er død som *Følge af Krigsinvaliditeten*.

Under Henvisning til nogle konkrete Tilfælde fra Tiden efter 1924, i hvilke Tilfælde Manden, der har oppebaaret Forsørgelse for mindst 66 pCt. Invaliditet, er afgaaet ved Døden af en Krigsinvaliditeten uvedkommende Aarsag, og hvor hans Død med Rentens Bortfald har medført økonomiske Vanskeligheder for de efterladte, har Invalidenævnet indstillet, at der ved Lovændring raades Bod paa disse Enkers Stilling. Nævnet henviser i saa Henseende til Bestemmelserne i Reichsversorgungsgesetz, hvorefter der i *Trangstilfælde* kan ydes en Enke, hvis Mand som Krigsinvalid med en Rente paa mindst 50 pCt. er afgaaet ved Døden af en Krigsinvaliditeten uvedkommende Aarsag, en Understøttelse, som dog

ikke maa overstige to Tredjedele af en tilsvarende Enkeforsørgelse.

Uanset at Tilstaaelse af Forsørgelse i de omhandlede Tilfælde i og for sig ikke kan anses for juridisk begrundet, vil man dog, da der fra Krigsinvalidernes Side lægges Vægt herpaa, og da en tilsvarende Regel som anført gælder i Tyskland, ikke gaa imod denne Indstilling, og har derfor foreslaaet Lovens § 21 a ændret i Overensstemmelse hermed. Medens denne nedsatte Enkeforsørgelse, som skal kunne ydes i *Trangstilfælde*, herefter i øvrigt er undergivet de samme Regler som den normale Krigsenkeforsørgelse med Hensyn til Frister, Udbetalingsregler, Tillæg, Inddragelse o. s. v., har man dog foruden de allerede anførte særlige Betingelser anset det for rigtigt yderligere paa eet Punkt at gøre Forskel fra den normale Enkeforsørgelse, idet det ved en Ændring i § 28 er foreslaaet, at denne særlige Enkeforsørgelse ikke skal give Adgang til Udbetaling af Affindelsesum, saafremt Enken indgaar nyt Ægteskab.

Efter Nævnets Formening vil den her foreslaaede nye Bestemmelse kun faa Anvendelse i forholdsvis faa Tilfælde; med Nævnets Indstilling er der saaledes kun fremhævet 5 konkrete Tilfælde, hvor Nævnet efter de foreliggende Oplysninger vil anse Betingelserne for at yde nedsat Enkeforsørgelse for opfyldt.

I Konsekvens af dette Forslag er det fundet rimeligt, at der i tilsvarende Tilfælde under samme Betingelser kan ydes Ægtebørn af saadanne Personer, som omhandles i foranstaaende Ændringsforslag, nedsat Krigsbørneforsørgelse, og en hertil sigtende Bestemmelse er derfor optaget i Lovforslagets § 1.

Til § 2.

Allerede i 1930 fremsatte Krigsinvalidforeningen Krav om Forhøjelse af Krigsenkeforsørgelsen, der ved Loven af 1924 var fastsat til 720 Kr. aarlig for alle Krigsenker, der opfyldte Lovens Betingelser for at faa tilstaaet Forørgelse. Dette Krav, der gik ud paa at forhøje Forsørgelsen til 1 500 Kr. aarlig (125 Kr. mdl.), og som for saa vidt blev støttet af Invalidenævnet og Invalideraadet ved Overvejelserne angaaende Lovændringen i 1932, idet disse Institutioner anbefalede, at Forsørgelsen blev „noget forhøjet“, mente man imidlertid ved Lovforslagets Fremsættelse for Rigsdagen ikke at kunne imødekomme, allerede fordi denne Forhøjelse i Forbindelse med en samtidig krævet Forhøjelse af Børneforsørgelsen vilde medføre en aarlig